

TUOMAS NISKAKANGAS

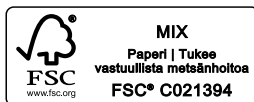
UNOHDETTU NIMI

W S O Y

TUOMAS NISKAKANGAS UNOHDETTU NIMI

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

ENSIMMÄINEN PAINOS

© TUOMAS NISKAKANGAS JA WSOY 2026

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

LÖNNROTINKATU 18 A, 00120 HELSINKI

ISBN 978-951-052-061-1

PAINETTU EU:SSA

TUOTETURVALLISUUTEEN LIITTYVÄT TIEDUSTELUT:

TUOTEVASTUU@WSOY.FI

PROLOGI

LOKAKUU 2024

HELSINKI

Ranckasade rummutti Presidentinlinnan ikkunoita kuin koetellen niiden luodinkestävyyttä. Presidentin nuori kansliapäällikkö Sebastian Sachs seisoj Keltaisessa salissa ja yritti tarkentaa katsettaan märän ikkunalasini läpi torille.

Sachs tunsj olevansa mitä kummallisimman näytelmän katsomossa. Näyttämö sijaitsi satama-altaan reunassa noin viidenkymmenen metrin päässä. Sen valaisi katulamppu, jonka alla seisoj vanha mies, näytelmän ainoa esiintyjä. Sade ja viima pieksivät vanhuksen kasvoja, mutta tämä ei kyyristellyt niiltä suojaan. Päinvastoin, mies seisoj ylväänä ja piti leukansa pystyssä katsoessaan suoraan kohti Presidentinlinnaa, kohti yleisöään.

Näytelmän jännite syntyi siitä, milloin miehen jalat pettäisivät ja hän romahtaisi maahan.

Sachs kääntyi vieressään vaitonaisena seisovan poliisikomisarion puoleen. Tämän univormu valui vettä salin ruutukuvioiselle parketille.

»Eikö hän sanonut mitään muuta?» Sachs tiukkasi poliisilta.

»Yritimme kyllä», komisario sanoi, »mutta vanhus vain toisti samaa vaatimustaan presidentin puheille pääsemisestä. Kysyin hänen nimeään, mutta hän vain hoki samaa uudelleen ja uudelleen: 'Minun on päästävä tapaamaan presidenttiä...'»

Sachs oli sammuttanut salista valot, koska ei halunnut vanhuksen näkevän sisään. Silti hän tunsu ukon katseen porautuvan itseensä pimeyden ja sateen läpi.

»Milloin mies saapui ensimmäisen kerran?»

Komisario vilkaisi muistiinpanojaan. »Viime viikon keskiviikkona. Kuusi päivää sitten. Torilla päivystävä poliisi-partio ilmoitti hänestä minulle lounasaikaan. Hän ei suostunut kuuntelemaan minua, joten jätin asian sikseen. Seuraavan kerran menin puhumaan hänelle perjantaina, jolloin seuranani oli keskusrikospoliisin Karvinen. Sama juttu. Totesimme, ettemme voi tehdä asialle mitään. Ihminen saa seisoa julkisella paikalla niin pitkään kuin haluaa. Unohdin asian viikonloppuna, mutta kun palasin töihin maanantaina, hän oli taas tuossa. Hän saapuu kello kymmeneltä aamulla ja jatkaa seisomista iltakymmeneen.»

»Joka päivä?»

»Joka päivä.»

Ei tämä ole näytelmä, Sachs totesi mielessään. Tämä on peli. Ja vanha mies on voitolla.

Linnan turvallisuuskoneisto oli voimaton. Mikään ei estänyt vanhusta palaamasta paikalleen päivittäin vaikka yli talven. Ei mies tosin niin kauaa kestäisi, hän näytti hauraalta. Mutta pian lehdistö huomaisi Presidentinlinnan edessä seisovan miehen. Potkulautailevat nuoret ja loimulohella herkuttelevat turistit olivat jo pysähtyneet ottamaan hänestä kuvia.

Sebastian Sachs irvisti. Hän oli ylpeä poliittisesta vainuustaan, joka oli nostanut hänet presidentin kansliapäälliköksi vain 39-vuotiaana. Nyt hän haistoi mediakatastrofin.

Äkkipikaisen presidentin haukut kohdistuisivat silloin suoraan häneen.

Jos vanhus yritti näännyttää ja kylmettää itsensä kuoliaaksi Presidentinlinnan edessä, se oli mitä suurimmassa määrin hänen ongelmansa.

»Kuinka hiton vanha hän oikein on?»

Komisario pudisti surullisena päätään. »Tsaarin ajoilta.»
Hemmetti soikoon.

Sachs lähti kulkemaan salista kohti kanslian työtiloja. Hän palautti mieleensä presidentin kalenterin, jonka osasi aina ulkoa viikoksi eteenpäin. Presidentti palaisi ulkomaanmatkalta huomenna aamulla, ja ohjelmassa oli heti kolme tapaamista Linnassa. Tilanne oli ratkaistava ennen sitä.

Sachs käveli ulos Mariankadun puoleisista ovista. Sivutain mereltä puskeva kaatosade kasteli hänen takkinsa etupuolen litimäräksi jo ennen kuin hän pääsi torille. Hän tarkkaili vanhaa miestä lähestyessään tätä sivulta. Kun tuuli nosti vanhuksen takin liepeet ilmaan, Sachs näki, että miehen jalat tärisivät. Sadepisarat pirstoutuivat vanhuksen kasvoihin ja upposivat hänen ihonsa syviin laaksoihin.

»Hyvä herra!» Sachs huusi.

Mies ei reagoinut mitenkään, tuijotti vain eteensä.

»Olen Sebastian Sachs. Työskentelen presidentin kanslia-päällikkönä.»

Vanhuksen silmät kääntyivät hitaasti Sachsin suuntaan. Leuan tärinä pysähtyi ja silmiin ilmestyi toivon kipinä.

»Teillä on ilmeisesti kova tarve päästä presidentin puheille», Sachs sanoi.

Vanhus hingahti kahdesti ennen kuin sai kähistyä vastauksen. »Se on hyvin tärkeää.»

»Ymmärrättehän, etten voi sallia tapaamista presidentin kanssa, jos en tiedä, mistä asiassa on kyse. Jono presidentin puheille on pitkä.»

»Presidentin on kuultava asiani. Se on hyvin tärkeää», vanhus toisti.

Samassa hänen jalkansa pettivät.

Sachs singahti miehen avuksi, mutta ei ehtinyt pysäyttää kaatumista. Mies ulvahti kivusta. Sachs tarttui vanhuksen kainaloihin ja auttoi tämän pystyyn lätäköstä. Hän talutti miehen satama-altaan reunalle istumaan.

»Asianne täytyy olla tärkeä», Sachs jylisi sateen läpi, »mutta en mitenkään voi päästää teitä tapaamaan presidenttiä. Kertokaa siis viestinne minulle. Lupaan viedä tiedon eteenpäin, jos lopetatte tämän hulluuden.»

Vanhus yritti naurahtaa, mutta ääni jäi korahdukseksi.

»Voitte luottaa minuun», Sachs sanoi. »Olen kunnian mies, enkä kerro viestiänne kenellekään muulle kuin presidentille.»

Vanhus painoi päänsä kämmeniinsä.

Sachs pelkäsi, ettei mies pääsisi pystyyn omin voimin. Ambulanssin kutsuminen olisi ainoa vastuullinen ratkaisu. Se myös poistaisi Sachsinkin ongelman, ainakin siihen saakka, kunnes mies kotiutettaisiin sairaalasta.

Juuri kun Sachs oli soittamassa, vanhus nosti yllättäen päänsä pystyyn. Hän kampesi itsensä seisomaan ja otti kiinni Sachsinkin hartioista. Miehen silmät kiiluivat, kun hän puhui.

»Tyttö on elossa. Kerro presidentille, että tyttö on elossa.»

OSA 1

SIGNAALI

LUKU 1

» **A** nkkaa herralle.»
Joel Saarni katsoi eteensä laskettua annosta, jossa punertavat lihasiivut oli asetettu siiderikastikkeen, kurpitsasoseen ja mustakaalin päälle. Tarjoilija asetti kasvisruoka-annoksen toiselle puolelle pöytää. »Margareta-neidille ravioli tryffeliricottalla ja linssicassoulet’lla.»

Osteria dei Gusti sijaitsi Etu-Töölössä Joelin kodin alakerrassa, ja se oli yksi Margaretan suosikkiravintoloista. Iloinen puheensorina täytti ravintolan.

Margareta katseli annoksensa sijaan Joelia. Naisen terävässä katseessa oli aina pilkettä – myös silloin kun tämä arvosteli Joelia, mitä tapahtui usein. Edes heidän seurustelunsa aikana Margareta ei viljellyt juurikaan kehuja, ainaakaan vaatteet päällä.

Joel katsoi ikkunasta Eduskuntataloa, joka erottui tummana möhkäleenä pimeää taivasta vasten. Tällä kertaa Margareta oli syytöksissään harvinaisen oikeassa.

Heti kun tarjoilija oli poistunut, Margareta jatkoi vyörytystään. »Et voi odottaa, että joku tulee hakemaan sinut kotoa. Katso nyt itseäsi.»

Margareta osoitti Joelin neuletta, jossa oli tahra. Vaate oli Margaretan ostama. Margareta ei ollut puolentoista vuoden eron jälkeenkään hakenut kaikkia ostamiaan tavaroita

pois Joelin asunnosta. Hän rakasti uuden ostamista, ja siksi hänen kaappinsa olivat täynnä kerran käytettyjä vaatteita.

»Miten sinun rahasi muuten ovat riittäneet, kun et ole töissä? En ihan ymmärrä, miksi et sijoittanut osakkeisiin. Mitä järkeä siinä on, että seuraat taloutta päivät pitkät, mutta et hyödynnä tietojasi pörssissä?»

Joelia ei huvittanut ryhtyä pitämään journalistisen etiikan luentoa. Oli totta, että hänen tiliensä pohjat häämöttivät jo, mutta vielä rahattomuus ei ahdistanut. Asuntomarkkinat olivat alamaissa, mutta hädän tullen hän saisi silti kaksiostaan tuplasti sen, mitä oli maksanut siitä melkein kaksikymmentä vuotta sitten.

Margareta osoitti haarukallaan Joelin annosta. »Sinun pitäisi syödä vähemmän lihaa.»

»Yritin kerran. Aloin lihoa», Joel sanoi.

»Mutta verisuonesi menevät punaisesta lihasta tukoon. Pelkään, että kupsahdat pian. Tuo ankka kyllä näyttää hyvältä. Hyvä on, voit nauttia lihaa, mutta pieninä annoksina.»

Joelia hymyilytti. Margareta oli tässä pöydässä se, jota kannatti nauttia pieninä annoksina. Hän leikkasi naiselle ankasta maistiaisen.

Oli outoa, että upporikas perijätär Margareta af Hällström oli Joelin lähipiiristä se, joka äidin ohella tuntui kantavan eniten huolta hänen hyvinvoinnistaan. Margareta oli Joelia kymmenen vuotta nuorempi, ja heidät oli veistetty eri puusta. Heidän seurustelunsa oli kuin ihmeen kaupalla kestänyt kaksi vuotta, vaikka suurin osa siitä oli vietetty myrskysisissä merkeissä. Kun väistämätön eropäätös oli tehty – sen tekijästä ei ikinä päästy yhteisymmärrykseen – molemmat olivat helpottuneita.

Nykyisin he tapasivat ravintolassa noin kerran kuukaudessa, eikä Joel tuntenut rahtuakaan siitä vaivaantuneisuudesta, jota entisten tyttöystävien kohtaamiseen usein liittyi.

Ongelmia syntyisi vain, jos he päätyisivät samaan sänkyyn. Viimekesäinen ei saisi toistua.

Hitto, Joel ajatteli. Ei kai Margareta valinnut ravintolaa siksi, että se sijaitsee suoraan kotini alakerrassa? Lyhyt matka hairahdukseen.

Ohikulkija pysähtyi ikkunaan ja jäi katsomaan heidän pöytänsä suuntaan. Ulkona oli pimeä syysilta, ja Joel erotti vain naisen hahmon. Naisella oli pitkä takki, ja näytti kuin hän olisi piilotellut jotain sen alla. Kun Joel yritti nähdä naisen kasvot, tämä kääntyi äkisti ja kiihdytti askeliaan.

Margareta huomasi saman. »Kuka tuo nainen oli?»

»En ehtinyt nähdä kasvoja.»

Margareta kurottautui ikkunaan, mutta nainen oli jo kadonnut.

Margareta loi Joeliin epäluuloisen katseen, mutta jatkoi sitten keskustelua. »Miksi et ole jatkanut työntekoa? En pystynyt kesällä avaamaan puhelintani ilman että naamasi tai nimesi tuli vastaan.»

Joelin oli yhä vaikea suhtautua viime kesän tapahtumiin. Hän oli lyhyen ajan sisällä menettänyt työpaikkansa Helsingin Sanomissa ja kirjoittanut sen jälkeen vapaana toimittajana elämänsä jutun. Siinä hän paljasti verkko-laiteyhtiö Noduksen ympärille kietoutuneen rikosvyyhdin, jonka taustalta paljastuivat venäläissuomalainen sotilas Nikolai Volkov ja korruptoitunut CIA-päällikkö Stanley Whiteman.

Siitä oli nyt kuusi viikkoa. Volkov oli paennut maasta. Whiteman oli kuollut. Kohu tapauksen ympärillä oli laantunut. Samalla Joelin tähtihetki oli päättynyt. Työtarjouksia ei enää tipahdellut hänelle viikoittain. Edellisestä oli kolme viikkoa, jos totta puhuttiin.

»Meinasin kirjaimellisesti kuolla. Eikö ole ymmärrettävää, jos haluan ottaa vähän aikaa rauhallisesti?»

Margareta nosti taas sormensa ja heilutti sitä. »Jollekin muulle se olisi normaalia. Sinä et ole sellainen.»

»Kaksi vuotta nalkutit minulle siitä, että tein liikaa töitä. Nyt minulta ei ole tullut juttua muutama viikkoon ja syytät minua laiskuriksi.»

»Yritän vain sanoa, että tässä on jotain outoa. Et tee töitä, mutta et silti ehdi vastata viesteihini.»

Joel pyöritteli ankanpalaa kurpitsasoseessa ja työnsi sen suuhunsa. Hän ei voinut kertoa Margaretalle projektista, johon oli uppoutunut.

Kesällä Joel oli tutustunut kohtalokkaasti Yhdysvaltojen keskustiedustelupalvelu CIA:n agenttiin Petra Thorryyn. Naisen menneisyyden mysteeri oli vallannut Joelin mielen ja syönyt hänen aikansa. Pian Joelin olisi kuitenkin palattava töihin, sekä rahan että mielenterveytensä takia.

Margaretan vaisto johdatti hänet kysymään oikeat kysymykset.

»Oletko tapaillut sitä 'työkaveriasi'?» hän kysyi.

Margareta oli törmännyt Petraan vahingossa kesällä ja olettanut suhteen romanttiseksi. Joel ei ollut voinut korjata käsitystä vaarantamatta Petran peitetehtävää.

»Ei kuulu sinulle.»

»Olen ystäväsi, enkö olekin? Joten kyllä se kuuluu.»

»Sinun mielestäsi kaikki asiat kuuluvat sinulle», Joel sanoi.

»Hän on kaunis.»

Joel laittoi haarukan lautaselleen. »Miten odotat minun kommentoivan tuota?»

»Voisit vaikka vahvistaa sen, mitä sanoin. Ymmärrän, että sinun pitää toimittajana olla kriittinen, mutta voisit useammin puhua ihmisistä hyvää heidän selkänsä takana. Nyt minä mietin, mitä olet puhunut minusta muille, kun me seurustelimme.»

»Sinustako tässä nyt on kyse?»

Margareta nyrpisti nenäänsä ja näykkäisi raviolia. »En yritä iskeä sinua, Joel. Olen vain kiinnostunut siitä, miten pääset eteenpäin elämässä.»

»Hyvä on, hän on kaunis.»

Margareta tarkkaili hetken Joelin kasvoja ja veti sitten terävästi henkeä. »Etkö ole saanut häntä kellistettyä?»

Joel mulkaisi Margaretaa. »Entiselle seurustelukumppanille ei kuulu kertoa kaikkea nykyisestä rakkauselämästä. Se on luonnotonta.»

Margareta näytti Joelille kieltä. »Silloin kun me seurustelimme, kerroin sinusta kaiken Antonille.»

Joel huokasi ja vaihtoi puheenaihetta.

Tuntia myöhemmin he astuivat ulos ravintolasta ja vaihtoivat poskisuudelmat Aurorankadulla. Sen tavan Joel oli oppinut vasta Margaretan kanssa seurustellessaan. Kaksi vuotta miljonäärin poikaystävänsä oli vienyt Joelin vanhan rahan piireihin ja opettanut hienostuneempia tapoja kuin taloustoimittajan työ koskaan.

»Vastaa viesteihini», Margareta käski. »Ja vastaa myös niille, jotka ovat tarjonneet sinulle töitä.»

»Olet oikeassa», Joel sanoi.

»Olen aina oikeassa», Margaret sanoi. Samassa hän kurkisti Joelin selän taakse ja valahti harmaaksi. »Se sama nainen.»

Joel kääntyi ympäri ja näki kotinsa ulko-oven edessä heitä tarkkailleen naisen. Vieläkään hän ei erottanut, mitä naisen takin alla oli piilossa. Pakorefleksi iski jostain viime kesän peruina, ja hän otti askeleen taaksepäin. Samassa hän näki, mitä nainen piti takkinsa peitossa. Se oli vauva rintarepussa.

Margareta oli nähnyt saman ja loi Joeliin jäisen katseen.

Nainen käveli heidän luokseen. Hänellä oli lyhyet hiukset ja löysähköt farkut. Nyt Joel tunnisti naisen kasvot, mutta nimi ei palautunut hänen mieleensä.

»Joel», nainen sanoi. »Muistatko minut?»

Joel nyökkäsi. Hän ei kehdannut kysyä naisen nimeä.

Nainen vilkaisi Margaretaa anteeksipyyttävästi ja käänsi sitten katseensa Joeliin. »Anteeksi, kun pelmahdan paikalle tällä tavalla. Yritin soittaa, mutta et vastannut.»

Vauvan silmät tuijottivat Joelia takin alta.

»En vastaa tuntemattomista numeroista tuleviin puheluihin.»

Nainen nyökkäsi ymmärtäväisesti. »Kun en saanut sinua kiinni puhelimella, tulin tapaamaan sinua, mutta et ollut kotona. Lähtiessäni näin teidät ravintolassa ja jäin odotamaan.»

Margareta oli mennyt harvinaisen hiljaiseksi. Hän ojensi kätensä. »Margareta.»

»Nora.»

Joel huokaisi helpotuksesta nimen kuultuaan. Miten hän oli unohtanut nimen? Vauva ynisi rintarepussa.

Naisen kasvoille nousi vaivaantunut ilme. Margareta huomasi sen. »Jätän teidät juttelemaan», hän sanoi. Lähtiessään hän mulkaisi Joelia.

Joel käänsi katseensa takaisin Noraan. Hän muisti nyt naisen sukunimenkin. Se oli Vesa. Mikä ihme oli saanut naisen odottamaan kokonaisen tunnin kadulla vauvan kanssa? Lämpötila oli tuskin kymmentä astetta. Nainen yritti hytisevillä käsillään pitää itseään ja vauvaansa lämpimänä.

»Haluatko tulla sisään?» Joel kysyi.

LUKU 2

Joel ohjasi Nora Vesan kaksionsa tilavaan olohuoneeseen. Nora osoitti heti Reservoir Dogs -julistetta seinällä. »Sinulla oli tuo jo silloin.» Hymy ei ylettynyt hänen silmiinsä asti.

Joel ihmetteli, miten Nora saattoi muistaa hänen julisteensa jostain kotibileistä yli kahdenkymmenen vuoden takaa. Joel siirsi sohvalta verkkarit ja kirjan pois, jotta Nora pääsi vauvan kanssa istumaan.

»Anteeksi, täällä on vähän sotkuista. Ei ole ollut aikaa siivota», Joel sanoi. Samassa hän tajusi, että Nora tiesi takuulla hänen työttömyydestään – niin näyttävästi hänen lähtönsä Helsingin Sanomista oli kesällä uutisoitu.

Hän ei tiennyt mitään Noran elämästä tai ammatista. Olivatko he nähneet kertaakaan sen jälkeen kun olivat laittaneet valkolakit päähänsä?

Vauva heräsi sillä sekunnilla, kun Nora istui sohvalle. Nora avasi rintarepun ja otti vauvan syliinsä, mutta itku vain yltyi.

Joel haki keittiöstä lasilliset mehua. Kun hän palasi, Nora imetti vauvaa hänen sohvalleen.

»Kiitos», Nora sanoi ojentaessaan kätensä.

»Mikä hänen nimensä on?» Joel kysyi.

»Oliver. Hän on vasta kaksi kuukautta vanha.»

»Onko hän ensimmäinen?»

Nora Vesa hymähti. »Alkoi tulla kiire.»

Joel hymyili takaisin. 42-vuotias ensisynnyttäjä ei ollut erikoisuus, mutta eivät he enää nuoria olleet.

»Tunnenko lapsen isää?»

»En tiedä. Tunnetko yhtään tanskalaista sinisilmäistä ja vaaleahiuksista insinööriä, jonka pituus on 180–185 senttiä, ruumiinrakenne sopusuhtainen, ja jolla ei ole omaa perhettä?»

»Enpä taida tuntea.»

»Sitten et tunne vauvan isää. En minäkään.»

Joel ei tiennyt, miten vastata. Nora Vesa ei kuitenkaan tuntunut häiriintyvän vaan hörppäsi mehulasistaan.

Joel antoi naisen siirtyä rauhassa asiaan, jonka takia oli saapunut.

»Isäni kuoli viikko sitten», nainen sanoi viimein.

»Osanottoni.»

»Poliisin mukaan hän teki itsemurhan.»

Kivi putosi Joelin vatsaan. *Poliisin mukaan...* Noran äänensävy ja painotukset vihjasivat, mistä vierailussa oli kyse. *Olenko minä nyt koko kansan salapoliisi?*

»Etkö usko, että se oli itsemurha?»

Nora pudisti päätään, mutta vaikeneminen kertoi Joelille, ettei naisella ollut kunnollisia perusteluja epäilylleen. Ihmisten oli usein vaikea hyväksyä läheisen ihmisen itsemurhaa.

»En ole mikään mestarietsivä, vaikka kesän lehtijutussa ehkä yritin esittää sellaista», Joel sanoi.

»Ehkä et. Mutta minun oli silti pakko tulla. Isäni olisi halunnut sitä.»

Joel kallisti päätään taaksepäin. Hän ei ollut ikinä tavannut Noran isää eikä tiennyt miehestä mitään.

»Miksi isäsi olisi halunnut, että tulet minun luokseni?»

Nora Vesa kaivoi esiin puhelimensa, avasi keskustelun ja ojensi puhelimen Joelille.

Lähetäjä oli »Iskä».

ISKÄ: Löytyykö sinulta yhä Joel Saarnin numero?
Voitko lähettää?

NORA: Ei löydy. Ei olla oltu yhteydessä aikoihin.

ISKÄ: Voitko yrittää selvittää joltain yhteiseltä
tutultanne? Tämä olisi tärkeää.

Seuraavana päivänä Nora oli vastannut isälleen lähettämällä
Joelin numeron. Viestiketju päättyi siihen.

Joel jäi tuijottamaan omaa numeroaan ketjun alimpana
viestinä. Hän ojensi puhelimen takaisin Noralle ja jäi tuijot-
tamaan vanhaa koulukaveriaan sanattomana. Hän ei vielä-
kään ymmärtänyt, miten voisi auttaa.

Samassa vauva nosti päätään, ja Joel joutui siirtämään
katseensa kattoon. Nora Vesa jatkoi puhumista, kun vauva
oli hamunnut nännin uudestaan suuhunsa.

»Isäni ei vastannut viimeiseen viestiin mitään. Seuraa-
vana päivänä menin Oliverin kanssa hänen kotiinsa ja... se
oli kauheaa. En tiennyt, mitä tehdä. Soitin hätänumeroon.
Istuin eteisessä Oliverin kanssa ja itkin lohduttomasti. Ihan
varmasti aiheutin hänelle jonkin trauman. Ambulanssi tuli,
mutta mitään ei ollut tehtävissä.» Kyyneleet nousivat Noran
silmiin. Joel ei tiennyt, mitä tehdä. Halaaminen oli mahdo-
ton ajatus, kun vauva roikkui naisen rinnassa.

»Isäni oli niin innoissaan Oliverin syntymästä. Hän ei
olisi ikinä tehnyt mitään sellaista...»

»Kai poliisi tuli paikalle?» Joel kysyi.

Nora nyökkäsi. »He kyselivät isästä, ja minä ilmeisesti
vastasin jotenkin hassusti. He eivät olleet enää kiinnostu-
neita tutkimaan asiaa.»

»Mitä sinä sanoit?»

»He kysyivät, oliko isän elämässä tapahtunut muutok-
sia viime aikoina. Minä kerroin tietysti, että isä oli jäänyt
eläkkeelle vain kahta päivää aikaisemmin. Sitten he pyysivät

minua kertomaan isän elämästä lisää. Siinä kohtaa minä mokasin, kun kerroin, miten työkeskeinen ihminen isä oli. Poliisit tekivät nopeasti päätelmänsä: työnarkomaani jäi eläkkeelle, menetti elämän tarkoituksen ja tappoi itsensä. Mutta mitä muutakaan olisin voinut sanoa? Isä eli työlleen.»

»Mitä hän teki?»

»Hän oli virkamies. Tarkastaja valtionhallinnossa.»

Joel kohotti kulmiaan. Hänellä oli omakohtaista koke-musta siitä, millaista oli omistautua liikaa työlleen. Journalismi oli hänelle kutsumusammatti, ja siksi pakotettu ero Helsingin Sanomista oli kirpaissut niin kovasti. Silti oli vaikea ymmärtää, miksi tarkastaja omistautuisi työlleen täydellisesti. Ehkä valtionhallinnon palvelemisessa oli jotain ylevää ja isänmaallista, jos sitä katsoi oikeasta kulmasta.

»Miten isäsi voi ennen kuolemaansa?»

»Luulen, että hän oli vähän yksinäinen. Vanhempani erosivat, kun olin pieni, eikä isäni mennyt koskaan uudelleen naimisiin. Mutta ei hän näyttänyt kärsivän yksinolosta. Hän kävi usein luonani.»

»Olitko itse huomannut hänen käytöksessään mitään muutosta?»

Noran katse kääntyi lattiaan. »Viime viikkoina hänellä oli välillä vaikeaa. Näin sen selvästi. Jokin häntä vaivasi.»

»Kerroitko siitä poliisille?»

Nora nyökkäsi. »He liittivät sen tarinaan, jonka olivat muodostaneet päässään. Sosiaalityöntekijä soitti jo seuraavana päivänä ja tarjosi tukiryhmän yhteystietoja. Mutta ei isäni tehnyt itsemurhaa.»

»Tapaturmako sitten?» Joel kysyi.

Nora pudisti päätään mutta ei sanonut mitään.

Vaikeiden kysymysten esittäminen kuului Joelin ammattitaitoon, mutta tällä kertaa se riipaisi syvältä. »Mihin isäsi kuoli?»

»Poliisin mukaan hän hirttäytyi. Minä uskon, että joku teki sen hänelle.»

Joel jähmettyi paikoilleen. Hän palasi ajatuksissaan siihen, mitä Nora oli kertonut isänsä löytämisestä, ja näky heräsi eloon hänen mielessään. Katosta roikkuva isä. Rintarepussa roikkuva vauva. Ajatus oli karmaiseva. Ihme, ettei nainen ollut vieläkin enemmän riekaleina.

Nora oli selvästi epätoivoinen. Ehkä hän poti huonoa omaatuntoa isänsä yksinäisyydestä.

»Sinun pitää hyväksyä mahdollisuus, että isäsi voi huommin kuin ymmärsit. Hirttäytyminen ei ole helposti lavastettavissa.»

Vauva oli saanut tarpeekseen, ja Nora nosti sen rinnaltaan. Hän suuteli vauvaa otsalle, hytkytteli sitä hetken ja laittoi sen sitten selälleen Joelin sohvalle.

»Sinä olet ainoa, joka voi auttaa minua. Luulen, että isä törmäsi johonkin laittomaan ja siksi joku tappoi hänet.»

»Miksi uskot niin? Siksikö, että hän pyysi minun puhelinnumeroani?»

Nora näytti nolostuneelta. »Miksi muuten hän olisi pyytänyt sitä? Sinä ratkaisit sen tapauksen kesällä. Puhuin siitä isäni kanssa. Hän muisti, että olimme koulukavereita. Jos hän törmäsi johonkin laittomaan, nousit varmasti hänen mieleensä. Se tuntuu minusta ihan luonnolliselta.»

»Miksi hän ei olisi soittanut poliisille?»

»En tiedä.»

»Osaatko yhtään arvata, mihin laittomuuksiin hän olisi voinut törmätä?»

»En tiedä. Toivon, että sinä voisit selvittää.»

Joel tajusi yhtäkkiä olevansa heikoilla. Hän oli työtön toimittaja, jonka oli vaikea vedota kiireisiinsä. Nora ei ollut ikinä Joelin läheinen ystävä, mutta vanha historia teki kieläytymisestä vaikeampaa.

»TYTTÖ ON ELOSSA. KERRO PRESIDENTILLE, ETTÄ TYTTÖ ON ELOSSA.»

Sateessa Presidentinlinnan edessä seisoo päivästä toiseen salaperäinen vanhus, joka ei suostu poistumaan ennen kuin saa tavata presidentin. Kansliapäällikkö Sebastian Sachs ymmärtää nopeasti, ettei kyse ole höperön miehen protestista. Vanhuksen viestissä on kolkko kaiku.

Tutkiva toimittaja Joel Saarni yrittää totutella työttömyyteen, kun outo kuolemantapaus vie hänet uuden jutun pariin. Perehtyessään valtion virkamieheltä kesken jääneeseen tutkintaan hän huomaa jälkien johtavan jälleen kohti varjoissa toimivaa Osasto K:ta.

Petra Thorry toimii peitetehtävissä Noduksen asianajajana, ja hänellä on pakottava syy jatkaa Osasto K:n salaisuuden selvittämistä. Samalla hän lähestyy totuutta omasta menneisyydestään. Kun Petran ja Joelin tutkimukset johtavat eri suunnista kohti Osasto K:n salaisuuksia, he huomaavat tarvitsevansa jälleen toistensa apua.

Unohdettu nimi on älykäs ja vangitseva trilleri, joka jatkaa Tuomas Niskakankaan *Osasto K* -sarjaa.

9 789510 520611